

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 79/2564

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ โจทก์ นาย ช. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 342, ป.อ. มาตรา 343, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติให้เป็นเหตุให้ต้องรับโทษหนักขึ้นไว้ในมาตรา 343 วรรคสอง นั้น เป็นการลำดับการลงโทษเป็นชั้น ๆ ไปตามลักษณะฉกรรจ์ของความผิดที่กระทำ มิใช่กระทำความผิดหลายบทตามมาตรา 90 แต่อย่างใด แต่เป็นการกระทำความผิดบทฉกรรจ์บทเดียว ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 92, 341, 342, 343 ระบุโทษจำคุกที่ของกลาง ให้จำเลยทั้งสี่ร่วมกันคืนเงิน 479,700 บาท แก่ผู้เสียหาย เพิ่มโทษจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 หนึ่งในสามตามกฎหมาย จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 และมาตรา 342 แต่ให้การปฏิเสธในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 และจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ระหว่างพิจารณา นายภักทรชัย ผู้เสียหายขอถอนคำร้องทุกข์ไม่ติดใจดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 ในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 และ 342 ศาลชั้นต้นอนุญาตและจำหน่ายคดีสำหรับจำเลยที่ 1 เฉพาะข้อหาทั้งสองดังกล่าวออกจากสารบบความ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคสอง ประกอบมาตรา 341, 342 (1), 83 เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 5 ปี เพิ่มโทษจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 คนละ 6 ปี 8 เดือน คำให้การของจำเลยทั้งสี่เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 คนละ 4 ปี 5 เดือน 10 วัน จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 3 ปี 4 เดือน ระบุของกลาง ให้จำเลยทั้งสี่ร่วมกันคืนเงิน 329,697 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคสอง ประกอบมาตรา 342 (1), 83 จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 342 (1), 343 วรรคสอง ประกอบมาตรา 342 (1), 83 การกระทำของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ส่วนโทษของจำเลยทั้งสี่และนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตาม

คำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2561 เวลาประมาณ 7 นาฬิกา ถึง 15.30 นาฬิกา จำเลยทั้งสี่กับพวกที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้อง ร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จโดยแสดงตนเป็นเจ้าหน้าที่บริษัทไปรษณีย์ไทยและเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองลำปาง หลอกลวงผู้เสียหายว่ามีพัสดุไปรษณีย์ภายในบรรจุยาเสพติดซึ่งมีชื่อผู้เสียหายเป็นผู้นำส่ง ทำให้ผู้เสียหายต้องถูกดำเนินคดีและศาลได้ออกหมายจับ आयัตร์พิทยสิน ของผู้เสียหายไว้แล้วจะขอตรวจสอบ เป็นเหตุให้ผู้เสียหายหลงเชื่อว่าเป็นความจริงจึงเปิดบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) หมายเลขบัญชี 335-234xxx-x และทำบัตรเอทีเอ็ม บอกละเอียด บัตรเอทีเอ็ม รหัสบัตรเอทีเอ็มแก่จำเลยทั้งสี่กับพวก จากนั้นผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ดังกล่าว 100,000 บาท กับฝากเงินสด 329,700 บาท เข้าบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) หมายเลขบัญชี 271-203xxx-x ชื่อบัญชี นายกลินทร์ แล้วจำเลยทั้งสี่กับพวกถอนเงินของผู้เสียหายออกจากทั้งสองบัญชีดังกล่าวโดยใช้เลขบัตรเอทีเอ็มและรหัสบัตรเอทีเอ็มที่ผู้เสียหายหลอกลวงมาไปเป็นประโยชน์ส่วนตนโดยทุจริต ผู้เสียหายได้รับความเสียหายคิดเป็นเงิน 479,697 บาท สำหรับข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 และมาตรา 342 ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์จำเลยที่ 1 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต และจำหน่ายคดีเฉพาะความผิดตามข้อหาดังกล่าวออกจากสารบบความแล้ว ส่วนคดีสำหรับจำเลยที่ 3 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 2 และที่ 4 อ้างดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงซึ่งขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ที่รับว่าจำเลยที่ 2 และที่ 4 ร่วมกับพวกฉ้อโกงผู้เสียหายโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น จึงเป็นข้อที่มีน้ำหนักขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ฎีกาว่า ตามรายงานการสืบสวนและพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยทั้งสี่กับพวกมีการส่งหมายเลขโทรศัพท์ของผู้เสียหายจากระบบคอมพิวเตอร์แล้วโทรศัพท์ไปยังผู้เสียหาย และระบบ VOIP ซึ่งเป็นระบบโทรศัพท์ที่มีการใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตในการติดต่อสื่อสารก็ไม่สามารถส่งหมายเลขโทรศัพท์ของผู้เสียหายได้ พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมาจึงรับฟังไม่ได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ร่วมกับพวกกระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นนั้น เห็นว่า การกระทำอันจะเป็นความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 นั้น ถือเอาเจตนาแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชนเป็นสำคัญ โดยจะพิจารณาจากวิธีการในการหลอกลวง และคำว่า "ประชาชน" หมายถึงบุคคลทั่วไป ไม่จำกัดตัวบุคคลว่าเป็นผู้ใด คดีนี้แม้โจทก์ไม่มีพยานรู้เห็นเหตุการณ์ที่กลุ่มคนร้ายโทรศัพท์มาหลอกลวงผู้เสียหายด้วยวิธีการใดและอย่างไรก็ตาม แต่โจทก์มีร้อยตำรวจเอกปองคุณ เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนของศูนย์ป้องกันและปราบปรามการฉ้อโกงประชาชนผ่านระบบโทรศัพท์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นผู้ร่วมจับกุมจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 เป็นพยานเบิกความยืนยันว่า จากการสืบสวนทราบว่าจำเลยทั้งสี่กับพวกเป็นแก๊ง Call Center ที่ร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแบ่งหน้าที่กันทำ มีผู้บริหารคอยควบคุมซึ่ง

เรียกว่าบ้านอยู่ในต่างประเทศสำหรับไว้โทรศัพท์หลอกลวงประชาชนที่อยู่ในประเทศผ่านระบบโทรศัพท์ VOIP คือ การโทรศัพท์ด้วยอินเทอร์เน็ตเข้ามาในระบบโทรศัพท์พื้นฐานของประเทศไทย โดยมักจะหลอกลวงผู้เสียหายแต่ละรายว่ามีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด คดีฟอกเงิน หรือความผิดฐานอื่น ขอให้แจ้งเลขบัญชีธนาคาร หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน บัตรอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบ โดยในคดีนี้มีนายราชศักดิ์ เป็นผู้ควบคุมบ้าน ซึ่งพยานโจทก์ดังกล่าวเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติการไปตามหน้าที่ ไม่ได้มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 มาก่อน เชื่อว่าพยานโจทก์ดังกล่าวเบิกความไปตามความจริง คำเบิกความของพยานจึงมีน้ำหนักให้รับฟัง ซึ่งเมื่อพิจารณาพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กับพวก ตามคำเบิกความของร้อยตำรวจเอกปองคุณดังกล่าวประกอบกับข้อเท็จจริงที่ได้ความตามคำเบิกความของผู้เสียหายว่า ผู้เสียหายไม่เคยรู้จักกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 มาก่อน แต่การที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กับพวกสามารถโทรศัพท์ติดต่อไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายได้ จึงมีเหตุสนับสนุนให้รับฟังได้ว่าเป็นการสุมโทรศัพท์ไปยังหมายเลขโทรศัพท์ของประชาชนทั่วไปที่ปรากฏข้อมูลอยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กับพวกซึ่งมีผู้เสียหายรวมอยู่ด้วยนั่นเอง ส่วนที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ฎีกาอ้างว่า ระบบ VOIP ไม่สามารถสุมหมายเลขโทรศัพท์ของผู้อื่นได้นั้นเป็นการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงแต่เพียงลอย ๆ โดยในชั้นพิจารณาจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ก็ไม่ได้นำพยานหลักฐานใดมานำสืบสนับสนุนให้รับฟังว่าเป็นจริงดังที่อ้าง จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ตามที่พิจารณาได้ความข้างต้นได้

นอกจากนี้ยังได้ความจากคำเบิกความของร้อยตำรวจเอกปองคุณ รายงานการสืบสวนและบันทึกคำให้การของนายกลินทร์ด้วยว่า จากการสืบสวนของร้อยตำรวจเอกปองคุณทราบว่ามีนอกจากผู้เสียหายในคดีนี้แล้ว ยังมีนายกลินทร์ ซึ่งเป็นผู้เสียหายอีกคดีหนึ่งที่ถูกแจ้ง Call Center โทรศัพท์มาใช้อุปยาหลอกลวงโดยอ้างตัวว่าเป็นเจ้าหน้าที่บริษัทไปรษณีย์ไทยและเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองลำปาง และแสดงข้อความอันเป็นเท็จว่ามีพัสดุไปรษณีย์ซึ่งภายในบรรจุยาเสพติดส่งถึงนายกลินทร์ นายกลินทร์จึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด แล้วอ้างว่าจะช่วยเหลือนายกลินทร์ โดยให้นายกลินทร์โอนเงินให้ 600,000 บาท ซึ่งเป็นวิธีการหลอกลวงในลักษณะเดียวกันกับผู้เสียหายในคดีนี้ โดยเป็นเหตุที่เกิดขึ้นในท้องที่ของสถานีตำรวจนครบาลเตาปูน จากพฤติการณ์ดังกล่าวที่มีการหลอกลวงผู้เสียหายด้วยวิธีการในลักษณะเดียวกัน โดยกระทำต่อผู้เสียหายต่างรายในต่างพื้นที่กัน จึงฟังได้ว่าเป็นการหลอกลวงบุคคลทั่วไป มิได้มุ่งหมายเจาะจงหลอกลวงคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษหรือมุ่งหลอกลวงเฉพาะแต่ผู้เสียหายเท่านั้น การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคสอง ประกอบมาตรา 83 แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ในความผิดฐานดังกล่าวมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อสุดท้ายมีว่า มีเหตุสมควรลงโทษจำเลยที่ 1 สถานเบาหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายได้เงินไปทั้งสิ้น 479,697 บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินค่อนข้างมาก โดยจำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันกระทำความผิดในลักษณะที่เป็นขบวนการหลอกลวงประชาชนโดยทั่วไป สร้างความเดือดร้อนแก่สุจริตชนในวงกว้างและก่อให้เกิดความเสียหายจำนวนมาก เป็นภัยต่อเศรษฐกิจของประเทศและความสงบสุขของสังคมส่วนรวม พฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยที่ 1 จะขอใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายจำนวน 100,000 บาท ก็เป็นจำนวนเล็กน้อยเมื่อเทียบกับความเสียหายที่เกิดขึ้น ทั้งจำเลยที่ 1 มี

หน้าที่ต้องชดใช้ค่าเสียหายดังกล่าวคืนให้แก่ผู้เสียหายอยู่แล้ว ประกอบกับเพื่อเป็นการป้องปรามมิให้จำเลยที่ 1 กับพวกกระทำความผิดซ้ำอีก และเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดในลักษณะเช่นเดียวกันกับจำเลยที่ 1 กับพวก จึงเห็นสมควรลงโทษสถานหนัก และโทษจำคุกที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดมานั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาว่า จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 342 (1), 343 วรรคสอง ประกอบมาตรา 342 (1) และมาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามมาตรา 343 วรรคสอง ประกอบมาตรา 342 (1) และมาตรา 83 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 นั้น ไม่ถูกต้อง เพราะความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติให้เป็นเหตุให้ต้องรับโทษหนักขึ้นไว้ในมาตรา 343 วรรคสองนั้น เป็นการลำดับการลงโทษเป็นขั้น ๆ ไปตามลักษณะฉกรรจ์ของความผิดที่กระทำ มิใช่เป็นการกระทำความผิดหลายบทตามมาตรา 90 แต่อย่างใด แต่เป็นการกระทำความผิดบทฉกรรจ์บทเดียว จึงเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคสอง ประกอบมาตรา 342 (1) และมาตรา 83 ส่วนโทษของจำเลยทั้งสี่และนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

นพพร โพธิ์รังสิยากร · เอกศักดิ์ ยันตรปกรณ · ทรงพล สงวนพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/79/2564>